

Svajonų
ROMANAI

Sėkmės sesuo

Lindsay
McKenna

SUVIENYTOS
LIKIMO 2

Knygute.lt

Lindsay McKenna

SĖKMĖS SESUO

Trijų knygų serija
„Suvienytos likimo“
Antra knyga

Versta iš Versta iš Lindsay McKenna,
Sister of Fortune, 2004
© Lindsay McKenna, 2004

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Ana Gorbatova, dizainas, 2017

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0259-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

PIRMAS SKYRIUS

Karinių oro pajėgų pareigūnė Vikė Mabri atsisibudo nuo savo pačios riksmo. Ji nusimetė lengvą žalios vilnos JAV kariuomenės antklodę, paklodę ir nuleido suprakaitavusias, basas pėdas ant vėsių medinių grindų. Vikė sunkiai kvėpavo, plaukai krito ant veido, ji dejuodama palinko į priekį, alkūnėmis atsirėmė į kelius.

Prakeikimas! Tas pats sapnas! Tiksliau, košmaras. Vikė užsidengė prakaituotą veidą delnais ir kelis kartus giliai įkvėpė. Prakaitas upeiliais varvėjo per smilkinius ir tekėjo žandikauliais.

- Tai tik sapnas... tik sapnas... - kartojo ji pro sukąstus dantis.

Vikė miegojo nuoga, nes norėjo susiliesti su žeme. Žinoma, JAV kariuomenės gultas neatstojo lovos, bet kito pasirinkimo nebuvo.

Gaudydama orą tikėjosi, kad jos riksmas neprikėlė viso *Juodojo jaguaro* eskadrilės bendrabučio.

Dviaukštis pastatas stovėjo dideliame, savaime susidariusiame kalno urve, primenančiame duonos kepalą, už maždaug penkiasde-

šimties mylių į pietus nuo garsiosios archeologinių kasinėjimų bazės Maču Pikču, Peru, tačiau beveik vien iš moterų sudaryta eskadrilė čia atvyko ne kasinėti. Jos tykojo narkotikų prekeivių, kurie skraidino kokainą iš Peru prie Bolivijos pasienio. Iš ten narkotikai pasklisdavo po visą pasaulį.

Dabar Vikė troško būti bet kur, tik nesėdėti čia pažliugusi prakaitu.

- Velnias... - sumurmėjo pakėlusį galvą. Drebančiais pirštais nusišluosčiusi aprasojusią viršutinę lūpą, apsisuko ir aklomis siektelėjo vandens ąsočio ir stiklinės ant naktinio staliuko. Vanduo. Apčiuopusi stiklinę nusišypsojo. Vikė viską darė automatiškai. Kiekvieną naktį nubudusi po košmaro įsipildavo drungno vandens, atsigerdavo ir vėl užmigdavo sunkiu miegu.

Užsivertus stiklinę pro lūpų kampučius nubėgo vandens lašeliai. Vikė mėgavosi vėsiu vandeniu, varvančiu per krūtinę ir tekančiu tarp mažų jos krūtų. Dabar būtų mielai palindusi po dušu ir nusiplovusi baimės tvaiką, bet miego reikėjo labiau.

Juodojo jaguaro eskadrilė skraidė be paliovos. Trūko lakūnų, todėl visi dirbo kur kas daugiau, nei turėtų. Vikė girdėjo, jog majorė

Maja Stivenson, rizikingos ketverių metų misijos vadė, rūpinasi, kad prie jų prisidėtų daugiau *Apačų* lakūnų ir palengvintų tokį įtemptą grafiką. Jos visos meldėsi, kad tai įvyktų kuo greičiau. Dvidešimt keturių valandų pamaina diena iš dienos buvo savižudybė. Kai lakūnai prastai pailsėję, gerokai padidėja žūties per varginančias ir pavojingas užduotis tikimybė.

Pastačiusi geltono plastiko stiklinę ant naktinio staliuko Vikė pastebėjo pro jos kambarėlio durų apačią sklindančią blyškią švieselę. Šiaip naktis buvo tyli. Ji girdėjo kažką knarkiant, kažką kalbant per miegus koridoriaus gale. Šie garsai buvo įprasti ir ją ramino. Miegas buvo labai brangus. Ar ji pažadino savo kaimynes? Lakūnai neretai sapnuodavo košmarus ir nubusdavo rėkdami. Juk kasdien danguje kovodami su narkotikų prekeiviais rizikuodavo gyvybe.

Lėktuvai, gabenantys milijonų dolerių vertės krovinį, gal ir negalėjo numušti Vikės ar jos kolegijų, bet narkotikų baronai samdydavo rusų lakūnus, kurie skraidė mirtinai pavojingais Rusijos karinių oro pajėgų sraigtasparniais, vadinamais *Juodaisiais rykliais*. Jie be didelio vargo galėjo numušti JAV kariuomenės oro pajėgų *Apačius*. Pastaruoju metu per tuos šuns-

nukius Majos komanda neteko dviejų sraigasparnių ir dviejų ekipažų.

Pažvelgusi į laikrodį Vikė pamatė, kad dabar trečia ryto. Košmaras kartodavosi tuo pačiu laiku. Kodėl? Ji nusišluostė veidą, pakėlė kojas nuo vėsių grindų ir vėl pakišo jas po antklode. Susupusi savo ilgą, beveik šešių pėdų kūną į kokoną atsigulė ant pilvo, prispaudė veidą prie pagalvės ir užsimerkė. Galbūt taip pabėgs nuo košmaro. Pusę šešių turės keltis ir ruoštis dvidešimt keturių valandų darbo dienai. Vikė meldėsi, kad Didžioji Dvasia greičiau gražintų jai miegą.

- Gyvate! Kelk savo subinę nuo gulto!

Laukinukė tyčia spyrė į medinę lovos koją.

Vikė Mabri, visiems žinoma kaip Gyvatė, miegojo užsidengusi galvą žalios vilnos antklode. Iš po jos kyšojo tamsiai rudi plaukai.

- Oi... - sudejavo Gyvatė muistydamosi po antklode.

- Nagi, Gyvate! Pabudome ir kelkimės. Po dviejų valandų laukia užduotis. Jau pusė šešių, mieloji. Keliamės, keliamės, - išsišiepusi tarė Laukinukė ir dar kartą stuktelėjo į lovos koją juodu išblizgintu batu.

- Dink iš čia, - sumurmėjo Gyvatė.

Laukinukė kikendama nuėjo prie stalo, kur stovėjo automatinis Gyvatės kavos aparatas. Tai buvo vienintelis prabangos daiktas, kurio ji negalėjo atsisakyti *Juodojo jaguaro* bazėje džunglėmis apaugusiame kalne.

- Kiek kartų girdėjau šitas dejonas, - atsakė draugė ir nuspaudė mygtuką. Gyvatė visada pasiruošdavo kavos pupeles ir aparatą vos baigusi dvidešimt keturių valandų pamainą, kad rytą ar naktį išvirtusi iš lovos galėtų akdomis nuspausti mygtuką ir gauti gėrimo. Laukinukė atsigręžusi per petį stebėjo, kaip Gyvatė vis dar aimanuoja ir rąžosi lovoje.

- Dink iš čia...

- Negaliu, vade.

Vikė buvo pusiau navahė, tad kolegės ją vadindavo ir vade pagal jos pareigas, ir Gyvatė. Kiekvienas *Apačų* pilotas turėjo slapyvardį, o Vikė savojo tikrai nusipelnė. Syki, kai buvo paskirta į slaptųjų operacijų padalinį, įlipusi į sraigtasparnio kabiną rado ant sėdynės susirangiusią anakondą. Žinoma, ji taip suklykė, kad sudrebėjo ir visas urvas, ir visas dviejų aukštų pastatas. Pagal navahų tikėjimą gyvatės laikomos blogiu ir Vikė tikrai nesidžiaugė radusi anakondą savo lėktuve.

Mažytį medinį kambariuką užliejo skanus kavos aromatas. Pro plonas sienas Vikė girdėjo, kaip pamažu keliasi ir šurmuliuoja kitos lakūnės. Ji tyliai suniurnėjo ir nusimetusi antklodę atsisėdo. Tada nieko nematančiomis akimis pažvelgė į draugę ir nusibraukė nuo veido rudus, pečius siekiančius plaukus.

- Atrodai nekaip, - išsišiepė Laukinukė. - Kas nutiko? Vėl sapnavai košmarą?

Vikė suraukusi nosį pažvelgė į kavos aparatą. Gundantis aromatas padėjo išblaškyti miegus.

- Taip. Nežinau, kodėl jį sapnuoju. Iš pradžių sapnuodavau kartą per mėnesį, bet dabar jau beveik metai, kaip jis kartojasi... - niūriai pažvelgė į blondinę porininkę. Laukinukė buvo vardu Džesika Meril. Ji jau buvo spėjusi apsilikti juodą kombinezoną su kiniška apykakle. Dabar ji atsirėmė į duris ir sukryžjavusi kojas rankomis įsisprendė į šonus.

Vikė pasitrynė akis, atsistojo ir nupėdino prie kavos aparato. Kava jau buvo paruošta. *Puiku*. Ji įsipylė stipraus, juodo gėrimo į baltą keraminį puodelį ir gurkšnodama per kraštelį pažvelgė į Laukinukę. Ši vis dar šelmiškai šypsosi.

- Kas tau taip juokinga iš pačio ryto?

- Tu, - atsakė draugė ir ištraukusi iš medinės komodos švarų kombinezoną numetė jį ant lovos. - Tau aplink akis violetiniai ratilai, Gyvate. Stovėdama nešukuotais plaukais ir su kavos puodeliu rankose atrodai labiau laukinė nei aš, - paerzino, tada iš Vikės palovio ištraukė juodus, išblizgintus lakūnės batus.

- Velniop tave, panele linksmuole... be kavos negaliu.

- Ir karšto dušo, - dar plačiau išsišiepė Laukinukė. - Pasimatysim prie stalo po dvidešimties minučių, Gyvate.

- Gerai... - nutęsė Vikė žvelgdama draugei pavymui. Aplink girdėjosi, kaip visas eskadronas ruošiasi naujai pamainai. *Metas parodyti tiems šunsnukiams*. Pastačiusi puodelį ant komodos atidarė metalinę spintelę, išsitraukė mėlyną medvilninį chalataų ir rankšluostį. Reikia susiimti ir palįsti po dušu. Bent jau nusi-plaus prakeikto košmaro prakaitą. Atidariusi duris į koridorių nejučiomis nusišypsojo. Per ateinančias dvidešimt keturias valandas kari-niame sraigtasparnyje patirs daug baimės, tačiau bent jau pradės dieną švari.

- Vis dar atrodai šūdinai, - pareiškė Laukinu-

kė įsitaisiusi priešais Gyvatę prie bendro pusryčių stalo. Visa patalpa buvo nustatytas stalų ir suolų eilėmis. Čia buvo visi – mechanikai, lakūnai ir aptarnaujantis personalas. Vieni buvo ką tik baigę pamainą ir norėjo užkąsti prieš krisdami miegoti, kiti mėgino atsibusti prieš darbą.

– Anksčiau tas košmaras kartodavosi kas mėnesį, – burbtelėjo Vikė tepdama sviestą ant viso grūdo skrebučio. – Dabar – kas savaitę ir galiu pasakyti, kad tai užknisa.

Laukinukė susiraukusi pakėlė akis nuo aliuminio padėklo, nukrauto kiaušiniiais, šonine ir vaisiais.

– Man trūksta informacijos. Sakei, kad prasi-dėjo prieš metus. Ar tai vis *tas pats* sapnas?

Vikė gūžtelėjo pečiais.

– Taip, – suurzgė. – Iš pradžių stoviu tamsoje, širdis daužosi krūtinėje, – liūdnai šyptelėjo. – Na, kaip pradeda daužytis, kai žinai, kad už kalnų tyko *Judieji rykliai*, o tavo įranga jų nerodo?

– Kuo puikiausiai žinau, – sumurmėjo Lauki-nukė. – Gerai, pasakok toliau...

Vikė paėmė skrebutį ir atsikando. Aplink juo-kėsi ir klegėjo kitos moterys. Tas garsas rami-

no. Buvo matyti ir keli vyrai, bet jų čia buvo nedaug. Majorė Stivenson nuo pat pradžių kūrė moterų eskadrilę, bet vėliau buvo priversta priimti ir vyrų. Šiaip ar taip, moterų buvo dešimt kartų daugiau. Vikei tai patiko. Ji mėgo moterų draugiją. Iki šiol patirtis su vyrais buvo slegianti.

- Gyvate, sapnas.

- Aha... - išsišiepė Vikė. - Aš tamsoje. Jaučiu, kad kažkas mane persekioja, bet nematau kas. Tik jaučiu.

- Turi stiprią nuojautą, - sumurmėjo Laukinukė. - Turbūt dėl to kaltas navahų kraujas.

- Galbūt, - linktelėjo Vikė. - Šiaip ar taip, jaučiu, kad tamsoje mane vejasi siaubūnas, šešėlis. Jaučiu, kad turiu kažką apsaugoti. Slepiausi. Peršnioja tokia baimė, kad nė neatsibudusi užuodžiu jos tvaiką.

Žydrose Laukinukės akyse pasirodė užuojauta.

- Nežiūrėk į mane šitaip, - suurzgė Gyvatė. - Nenoriu tavo gailėsčio.

- Nebūgštau, nė nemanau tavęs gailėtis, Gyvate.

- Melagė...

Abi nusijuokė ir toliau gurkšnojo kavą.

Vikė su Laukinuke jautė stiprų ryšį. Kai kartu perėjo pragarą, Vikė apie savo porininkę sužinojo vieną svarbų dalyką – nors kaip lakūnė kiek per žema, penkių pėdų šešių colių, Laukinukė ūgį kompensavo drąsa. Už tai ir gavo tokį slapyvardį; mūšyje ji elgdavosi beprotiškai kaip laukinė, bet visada išnešdavo sveiką kailį.

– Vadinasi, tave persekioja siaubūnas, o tu kažko ieškai, – priminė bičiulė.

– Taip, – sumurmėjo Vikė ir aliuminio šakute pasmeigė paskutinį omleto kąsnelį. – Žinau, kad tas daiktas arti. Aš jį jaučiu, bet mane persekioja tas grėsmingas pavidalas. Turiu rasti jį pirma. Bėgioju po tamsią patalpą, panašią į didelį sandėlį. Jis pilnas visokiausių dėžių, o aš vis ieškau. – Vikė atsiduso ir pastūmė lėkštę su šakute į šalį. – Tada pamatau šviesos spindulį ir bėgu prie jo. Skutu kiek įkabindama. Šviesa vis ryškėja. Sau už nugaros girdžiu siaubūno žingsnius. Jis irgi bėga labai greitai, vejasi mane. Bijau, kad nespėsiu pagriebti to daikto pirma. Dūstu nuo dulkių. Dėžės labai senos, nuklotos dulkėmis ir voratinkliais. Beveik nieko neįžiūriu, matau tik šviesą.

Vikė paėmė kavos puodelį ir nurijo didelį gurkšnį – nusidegino liežuvį. Tyliai nusikeikusi pastatė puodelį ant stalo.

- Galiausiai ji surandu. Šviesa sklinda iš senos, apdulėjusios dėžės. Sustoju kaip įkasta, pasuku į dešinę ir pasileidžiu tarp dėžių. Siaubūnas mina man ant kulnų. Žinau, kad turiu pasiekti tą dėžę pirmiau nei jis. Jaučiu, kad jeigu jis mane aplenks, mums visiems galas.

- Tikras košmaras.

- O ką aš tau sakiau. Pribėgusi prie dėžės pakeliu dangtį, o ten viduje kybo septynkampė žvaigždė. Rodos, iškalta iš krištolo. Ji labai graži. Man ji lyg ir matyta, tik nežinau kur. Vos ją paliečiu, siaubūnas čiumpa mane už peties, - išbėrė Vikė ir nusivaipė. - Tada ir pabundu šaukdama. Turbūt pažadinu kitas...

- Gyvate, - švelniai tarė Laukinukė. - Mes visos čia kartkartėmis pabundame rėkdamos. Juk dalyvaujame mūšyje dvidešimt keturias valandas. Ko tikiesi? Mes juk žmonės, - ji vilūkiškai nusišypsojo. - Be to, nuolat lindėdamos urve negalime nuleisti garo kaip kiti kariškiai.

Tai tiesa. Vikė sutrikusi linktelėjo.

- Nežinau, ką daryti, Laukine. Šis sapnas kartojasi vis dažniau. Norėčiau, kad dabar šalia būtų tėtis....